

LA FRASE | MIQUEL DE PALOL

'Se junta con unos que se huelen el sobaco y se chupan el dedo...', va dir el diputat Xavier García Albiol fa uns dies referint-se al president Carles Puigdemont enmig d'un discurs admonitori –o admonitiu–, i tot i que no ho va dir en seu parlamentària, a efectes de les hipocresies de la correcció política és com si ho hagués

fet. Lafer, és clar, té antecedents que li donen sentit, on aquí no entraré. Poc abans, al Parlament, Puigdemont s'havia excusat d'haver dit *hòstia!*, sobreinterpretant-se a si mateix, ja que de fet no havia renegat, com no es renega –des del punt de vista dels acòlits del crostó– dient *Verge santa!*. Una altra cosa hauria estat cagar-s'hi o

dir-li puta. Si es volen perles parlamentàries autèntiques, cal anar a l'hemeroteca. A les Corts de la República, Dolores Ibárruri, la Passionària, li va dir a Gil Robles que s'hauria de suprimir la Zeta del diccionari, i l'altre li va respondre: «*Sería una lástima para usted, porque desaparecería la palabra zorra.*»

OSCAR SARRAMIA

CASTELLÀ, LA VEU DE L'EBRE

La cantautora tortosina posa la veu al servei de la societat, amb cançons que fan visibles els greuges d'unes terres sovint oblidades, fins i tot atacades i menystingudes. Seguint la tradició d'Ovidi Montllor, no es conforma només amb fer canço protesta i ocupa una línia activa en manifestacions en defensa del riu o de protesta per la crisi dels refugiats.

MARTÍ GIRONELL
És una barreja entre Joan Baez i Paco Ibáñez amb un punt d'Ovidi Montllor.

Cantautora reivindicativa i combativa, Montse Castellà és una dona compromesa i incansable defensora de la seva gent i del seu territori. Culta, espiritual, forta, curiosa, senzilla i valenta té molt clar que cal posar la seva música al servei de la societat. Néta d'avis pagesos que li van transmetre aquest amor per la terra, la tortosina s'ha convertit en la veu de

l'Ebre. No només perquè és una cantant sinó perquè amb la seva música fa visible i audible les reivindicacions i els greuges d'unes terres que han estat arraconades, atacades, menystingudes.

Ella com el riu, que s'estima i que li dóna vida, sempre està en moviment. No en va la seva productora també fa referència a un animaló bellugadís i inquiet, *lo fardatxo*, el llangardaix. I així viu, tocant de peus a terra, enganxada a la terra i per la seva terra. El tren de la història de la Montse Castellà arrenca a Tortosa

quan fent cas de la seva iaia va decidir buscar una feina que li agradés per deixar de treballar. Es va penjar una guitarra a l'esquena i es va enfilar a l'escenari per fer música. I no pas una música qualsevol. La seva no és només una melodia i unes lletres que sonen bé, com li va dir el seu admirat Paco Ibáñez. Per Castellà, el missatge és tant o més important que la partitura i no es conforma en fer canço protesta. Perquè en el fons el que pretén Castellà amb una posada en escena senzilla és un repte majúscul. Ella fa un pas més i de la protesta passa a la proposta. La seva intenció és canviar el món amb la seva música i posar-hi més que un granet de sorra. Posar-hi solucions, idees per mirar de resoldre injustícies socials. No es cansa d'alçar la veu per defensar uns greuges que considera que fereixen la dignitat de les persones, ja sigui per tombar el pla hidrològic nacional com per combatre el caos ferroviari, amdues lluites amb les terres de l'Ebre com a damnificades. Però no només això.

Canta per espantar els fantasmes del feixisme, per un ensenyament i un sistema sanitaris dignes o per posar de manifest la crisi dels refugiats. «Si vaig a una manifestació en defensa del riu, després no puc no

cantar-li. O si faig una canço sobre la vergonya de la crisi dels refugiats, encabat no puc deixar d'anar a les concentracions de protesta. Va tot lligat». I la seva coherència, la seva veu, hauria de ser la de les nostres consciències. Ara quan el sotregueig del tren no la té ocupada, Castellà treballa en el seu pròxim disc, el quart de la seva carrera, que diu que girarà al voltant de la filosofia. «Hi haurà justícia social, emocions i poesia, com a mi m'agrada, i esta vegada intentant que hi hagi els filòsofs i les seues idees com a fil conductor». Castellà assegura que els pensaments d'alguns dels pensadors més importants seran els introductors de cada canço, ja sigui a través de la seva pròpia veu o perquè s'ha inspirat en ells i n'acaba parlant, de la seva filosofia, amb lletra pròpia. L'any que vé per aquest temps el tindrem a les mans.

Mentrestant, Montse Castellà seguirà lluitant, seguint la tradició que va iniciar Ovidi Montllor, amb aquella dosi justa d'empenyament per desobeir les lleis inmorals, per desterrar les injustícies. I farà seves les paraules del d'Alcoi: «Direm paraules amb sentit, sense comèdies ni mentides, i canviarem armes per abraçades. Arribarà el temps novell i farem crits de llibertat». I els farà la veu de l'Ebre.